

Amanda och Herrman

1. Amanda satt med en krans i håren,
som ängel mild och som ros om våren,
när Herrman henne sin trohet svor
Men falskhet uti hans hjärta bor

2. Amanda gångar sig ner till parken
att plocka blommorna uppå marken,
att binda kransar det bad hon om,
men allt förgäves, ej Herrman kom

3. Amanda gångar sig ner till porten
Där fick hon se, vad hon icke trodde,
där fick hon först sina ögon opp,
fick se sin Herrman med en ann' gå bort

4. "O Herrman, Herrman, vänd om tillbaka,
till din Amanda, den du försakar
O Herrman, Herrman, vänd om igen
till din Amanda, din trogna vän"

5. "Dig, Amanda, ej mer jag älskar,
ty Elin haver mitt hjärta fångslat
Ty Elin, hon är min hulda brud,
gråt ej Amanda, nu är det slut!"

6. Amanda dignar då ned till jorden,
"O himmlars Gud, vad är jag då vorden?
Nu har du glömt din Amanda bort
Må gud belöna dig innan kort!

7. O Herrman, Herrman, ditt hårda hjärta,
det får väl lida med all min smärta
Må gud allena straffa dig,
som är otrogen emot mig!"

8. Amanda gångar sig ner till stranden,
hon tager avsked med vita handen
"Adjö, farväl min otrogna vän,
vi träffas åter i himmelen!

9. O Herrman, Herrman, vad jag dig beder:
Var ej otrogen mot den, du äger,
att det ej tager ett sådant slut
som din Amanda, du ägt förut!"

10. Himlens stjärnor på himlen blänka,
himlens klockor i himlen klämta
Det ropar någon uti mitt bröst:
"Vem har jag, som vill ge mig tröst?"

11. Amanda gångar sig ned till sundet.
Där fick hon se, en båt låg bunden
Hon löser båten och seglar av
och utpå havet blev Amandas grav

12. Amanda störtade ned i djupet
Då var hon klädd i det klara ljuset
Den vita klädring hon på sig bar,
som man i oskulden alltid har